

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka a ve věci

žalobce: **JUDr. L. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 10. 2023, č. j. 13010/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda mělo být vyhověno žádosti o dočasné odnětí části pozemku určeného k plnění funkce lesa (dále jen „PUPFL“) ve smyslu § 15 odst. 1 a 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „lesní zákon“).
2. Žalobce se svou manželkou jsou vlastníci (v rámci SJM) dvou staveb, které se nacházejí na vícero sousedících pozemcích k. ú. X ve vlastnictví různých odlišných vlastníků: Jednak jde

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

o rekreační chatu ev. č. XB (dále jen „chata“) na pozemku parc. č. XA ve vlastnictví státního podniku Lesy České republiky s. p. (dále jen „Lesy ČR“). Dále se jedná – pro nyní posuzovanou věc významnější – o kůlnu s terasou o zastavěné ploše 21 m² (dále jen „kůlna“) na sousedním pozemku parc. č. XC ve vlastnictví Mgr. B. H. (dále též „vlastnice pozemku parc. č. XC“).

3. Vlastnice pozemku parc. č. XC požádala dne 6. 12. 2022 o odnětí jeho části z režimu PUPFL, a to ve prospěch žalobce a jeho manželky, kteří se snaží pro zde umístěnou kůlnu získat dodatečné povolení stavby. Nezbytnou podmínkou k dodatečnému povolení je totiž právě dočasné odnětí části pozemku z PUPFL. Z přiložené dokumentace stavby vyplývá, že kůlna je zděnou stavbou s železobetonovým stropem, která byla postavena svépomocí přibližně v roce 1985 a slouží pro uskladnění věcí. Střecha kůlny je dlážděná a po obvodu opatřena ocelovým zábradlím. K žádosti bylo předloženo též nesouhlasné vyjádření odborného lesního hospodáře Ing. Z. N. ze dne 4. 12. 2022.
4. Městský úřad Černošice (dále jen „orgán státní správy lesů“) si v průběhu řízení o žádosti vlastnice pozemku parc. č. XC v souladu s § 1 písm. i) vyhlášky č. 77/1996 Sb., o náležitostech žádosti o odnětí nebo omezení a podrobnostech o ochraně pozemků určených k plnění funkcí lesa (dále jen „vyhláška č. 77/1996“) vyžádal závazná stanoviska dotčených orgánů.
5. Dotčený orgán územního plánovací v negativním závazném stanovisku ze dne 27. 2. 2023, č. j. MUCE 40363/2023 OUP (dále jen „**závazné stanovisko ze dne 27. 2. 2023**“), shledal, že odnětí pozemku ze ZPF odporuje platné územně plánovací dokumentaci. Územním plánem obce Březová-Oleško byl pozemek parc. č. XC zařazen mezi *plochy lesní NL* (dále jen „plochy NL“) v nezastavěném území. V dané lokalitě je dále vymezen nadregionální biokoridor *NK 59 Údolí Vltavy – Štěchovice* (dále jen „biokoridor NK 59“). Na plochách NL je přípustné umísťovat pouze prvky drobného mobiliáře (turistické přístřešky, odpočívadla), drobná informační zařízení, protipovodňová, protierozní a ekostabilizační opatření, liniové stavby technické infrastruktury a nezbytné účelové komunikace. Odnětí pozemku z PUPFL za účelem užívání stavby kůlny není v souladu s hlavním, přípustným ani podmíněně přípustným využitím těchto ploch.
6. Dotčený orgán ochrany přírody v závazném stanovisku ze dne 1. 3. 2023, č. j. MUCE 42107/2023 OŽP/Bo (dále jen „**závazné stanovisko ze dne 1. 3. 2023**“), shledal, že odnětí pozemku by v rozporu s § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) zasáhlo do lesa jakožto významného krajinného prvku. Daná lokalita má z hlediska přírodních hodnot značný význam. Na přilehlých pozemcích je vymezen biokoridor NK 59. V těsné blízkosti se dále nachází evropsky významná lokalita *V Hladomoří*. Rozšiřování stávajících rekreačních objektů a výstavba doplňkových staveb je v dané lokalitě obecně nežádoucí, neboť to může mít negativní dopad na ekologicko-stabilizační funkci lesa.
7. Orgán státní správy lesů následně rozhodnutím ze dne 3. 4. 2023, č. j. MUCE 57487/2023 OZP/L/Mi (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), žádost o odnětí části pozemku z PUPFL zamítl. Učinil tak podle § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s ohledem na negativní závazné stanovisko ze dne 27. 2. 2023 a negativní závazné stanovisko ze dne 1. 3. 2023.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce (coby vedlejší účastník řízení) odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2023, č. j. 13010/2023/KUSK (dále jen „napadené

rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Odkázal přitom na závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 31. 7. 2023, č. j. 100649/2023/KUSK (dále jen „**závazné stanovisko ze dne 31. 7. 2023**“), jímž bylo potvrzeno negativní závazné stanovisko ze dne 27. 2. 2023. Závazné stanovisko ze dne 1. 3. 2023 změnil nadřízený orgán ochrany přírody v rámci odvolacího řízení závazným stanoviskem ze dne 27. 7. 2023, č. j. 099419/2023/KÚSK (dále jen „**závazné stanovisko ze dne 27. 7. 2023**“) na souhlasné s tím, že ekologická stabilita pozemku parc. č. XC ani celého lesního komplexu není umístěním stavby kůlny ohrožena. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že předmětné řízení se týká žádosti o odnětí části pozemku z PUPFL, nikoliv dodatečného povolení stavby kůlny. Žalovaný dále upozornil, že výjimku pro využití PUPFL k jiným účelům podle § 13 lesního zákona lze udělit pouze v případě, že je dostatečně odůvodněn a prokázán jiný veřejný zájem nad zájmem plnění funkce lesa. Žalobce užívá stavbu kůlny v čistě soukromém zájmu, čímž negativně působí na PUPFL.

II. Obsah podání účastníků

9. Žalobce v žalobě namítá, že závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou nesprávná a nezákonná. Upozorňuje, že podle sdělení orgánu územního plánování ze dne 22. 9. 2022, č. j. MUCE 1398001/2022 OUP (dále jen „**sdělení ze dne 22. 9. 2022**“), které bylo vydáno v rámci řízení o dodatečné povolení stavby, se v daném případě závazné stanovisko podle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 465/2023 Sb. (dál jen „stavební zákon 2006“) vůbec nevydává. Jedná se totiž o záměr uvedený v § 96b odst. 1 písm. h) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) až e) stavebního zákona. Kůlna nepřesahuje maximálně přípustných 25 m² zastavěné plochy ani 5 metrů výšky. V dané lokalitě je povoleno stavět objekty k individuální rekreaci, jak ostatně vyplývá i z platného územního plánu. Výklad zastávaný orgány územního plánování je restriktivní a nerozlišuje účelové určení jednotlivých pozemků. Užívání chaty se nemůže omezovat na pouhé užívání pozemku parc. č. XA, na kterém se chata nachází, nýbrž zahrnuje i nejbližší okolí. Zřízení příslušenství chaty je zcela běžnou praxí většiny chatařů.
10. K zaplacení poplatku za odnětí pozemku z PUPFL žalobce uvádí, že žádost se týkala pouze dočasného odnětí, nikoliv odnětí trvalého. O tom měla být vlastnice pozemku ze strany orgánu státní správy lesů poučena a mělo jí být umožněno žádost doplnit.
11. Žalobce dále namítá, že stavba kůlny je umístěna na lesním pozemku u chaty pro rodinnou rekreaci. Pozemek parc. č. XC navazuje na zastavěnou část obce Oleško a je součástí velkého lesního komplexu. Kůlna se nachází mezi chatou a sousedními rekreačními objekty, a je tedy zřejmé, že ji lze celou zařadit do zastavěného území. Ekologická stabilita pozemku nemůže být stavbou kůlny jakkoliv narušena. Les jako významný krajinný prvek není a do budoucna ani nebude stavbou ohrožen. Ohledně biokoridoru NK 59 není v katastru nemovitostí žádná zmínka.
12. Žalobce má rovněž za to, že správní orgány neoprávněně omezily vlastnické právo vlastníka lesa a nesprávně aplikovaly lesní zákon. V daném případě mohly pro stavbu kůlny udělit výjimku podle § 13 odst. 1 a 2 lesního zákona, což však neučinily. Předmětný pozemek je navíc ostře svazitý a navazuje na něj 50metrový sráz k Vltavě. Nelze jej tedy smysluplně obhospodařovat, z hlediska plnění funkcí lesa jde o pozemek prakticky bezvýznamný. Na výjimku podle § 13 odst. 1 a 2 lesního zákona má vlastnice pozemku parc. č. XC právní nárok a jejímu udělení nelze administrativně bránit. Restituční zákony, na jejichž základě zmiňovaný pozemek nabyla, musí být vykládány v souladu s úmyslem zákonodárce. Je

proto nutné vlastníkov lesních pozemků umožnit vyjádřit svůj názor na způsob jejich využití a neomezovat jej „úředními dokumenty“. Pokud jde o související stavbu oplocení, správní orgány zcela pominuly požadavek na to, aby byly třetí osoby (zejména četní houbaři) varovány, že vstupují do svažitého terénu spojeného s nebezpečím pádu.

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě setrvává na závěru, že odnětí části pozemku parc. č. XC z PUPFL by odporovalo regulativům platného územního plánu, jak dovodily orgány územního plánování. Nepovolený zábor lesní půdy může vést k narušení funkcí lesa, erozi půdy, rozvrácení sousedního porostu a snížení zakmenění.
14. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní opakovaně zdůrazňuje, že stavba kůlny navazuje na zastavěné území obce, a její umístění tak nijak nezasáhne do PUPFL. Proto měla být vlastníci pozemku parc. č. XC udělena výjimka podle § 13 odst. 1 a 2 lesního zákona. Žalobce dále navrhuje, aby soud doplnil dokazování správním spisem týkajícím se žádosti o dodatečné povolení stavby kůlny a souvisejícího oplocení, jakož i soudním spisem v této věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 68/2023.
15. Vlastnice pozemku parc. č. XC ani manželka žalobce, ač soudem vyzvány, neuplatnily práva osob zúčastněných na řízení.
16. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce nadto zdůraznil, že by soud měl zohlednit existenci vztahů, které v dotčené lokalitě byly již předtím, kdy existence kůlny nikomu dříve nevadila. Poukázal též na faktický stav okolí, v němž usychají stromy, takže těžko může obstát tvrzení o tom, že by předmětný pozemek měl plnit funkci lesa. Rovněž apeloval, aby vzal soud v potaz přiměřenost zásahu z hlediska ústavně zaručených práv.
17. Soud při jednání doplnil dokazování částí správního spisu ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby, a to:
 - sdělením orgánu územního plánování ze dne 22. 9. 2022, a
 - usnesením orgánu územního plánování ze dne 3. 10. 2022, č. j. MUCE 163716/2022 OUP (dále jen „usnesení ze dne 3. 10. 2022“), jímž bylo sdělení ze dne 22. 9. 2022 zrušeno.

Tyto podklady byly součástí správního spisu k věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 68/2023, která se týkala dodatečného povolení stavby kůlny a oplocení. Další důkazní návrhy vyhodnotil soud jako nadbytečné (viz níže), a proto jimi při jednání dokazování nad rámec obsahu správního spisu neprováděl.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Soud současně v souladu s § 75 odst. 2 větou druhou s. ř. s. přezkoumal závazné stanovisko dotčeného orgánu, které bylo závazným podkladem napadeného rozhodnutí [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 As 26/2023-41, odst. 20].
19. Žaloba není důvodná.

20. Soudu je z řízení ve věci vedené pod sp. zn. 51 A 68/2023 známo, že se žalobce společně se svou manželkou neúspěšně domáhali dodatečného povolení stavby. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil správní žalobou, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 8. 2024, č. j. 51 A 68/2023-76, zamítl. Soud se totiž ztotožnil se závěrem správních orgánů, že stavba odporuje regulativům územního plánu pro plochy NL a zájmům chráněným lesním zákonem.
21. Předmětem sporu je v posuzované věci otázka, zda mělo být vlastníci pozemku parc. č. XC povoleno dočasné odnětí jeho části z PUPFL podle § 15 odst. 1 a 2 lesního zákona. I v tomto případě – stejně jako v případě žádosti o dodatečné povolení stavby – správní orgány žádost zamítly pro rozpor s regulativy územního plánu pro plochy NL, a to s odkazem na negativní závazná stanoviska orgánů územního plánování podle § 96b stavebního zákona (závazné stanovisko ze dne 27. 2. 2023 ve spojení se závazným stanoviskem ze dne 31. 7. 2023).
22. Byť se na prvního pohled může zdát, že jde o věc úzce související s řízením o dodatečné povolení stavby, opak je pravdou. V řízení o odnětí PUPFL podle § 15 lesního zákona se ve skutečnosti řeší naprosto odlišné skutkové a právní otázky, než v řízení o dodatečné povolení stavby podle § 129 stavebního zákona. Předmět těchto řízení proto nelze zaměňovat. Právě to však žalobce do značné míry ve své žalobě činí.
23. Odnětím PUPFL se podle § 15 odst. 1 lesního zákona rozumí jejich uvolnění pro jiné využití. Odnětí může být trvalé nebo dočasné. Trvalým se rozumí trvalá změna využití pozemků, dočasným se pozemek uvolňuje pro jiné účely na dobu uvedenou v rozhodnutí podle § 13 odst. 1 lesního zákona. V § 15 odst. 3 lesního zákona jsou pak uvedeny zařízení a stavby, které lze na PUPFL umístit bez odnětí.
24. Podle § 15 odst. 2 věty první lesního zákona „[o]dnětí nebo omezení pro nové stavby pro rekreaci na pozemcích určených pro plnění funkcí lesa musí být v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací.“
25. Podle § 1 písm. i) vyhlášky č. 77/1996 Sb. žádost o odnětí pozemku z PUPFL obsahuje „územní rozhodnutí nebo stanoviska dotčených orgánů státní správy⁴⁾ v případě, že se územní rozhodnutí nevydává, popřípadě se slučuje územní a stavební řízení.“ Poznámka č. 4) nad slovy „dotčených orgánů státní správy“ příkladmo odkazuje na § 4 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.
26. Rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí pozemku z PUPFL představuje zákonnou podmínku k tomu, aby pozemky plnící funkci lesa mohly být případně využity k jinému účelu, což lesní zákon jinak obecně zakazuje (srov. § 13 odst. 1 lesního zákona a rozsudky NSS ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016-61, č. 3663/2018 Sb. NSS, odst. 35, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 As 261/2015-40). S výjimkou činností uvedených v § 15 odst. 3 lesního zákona je toto rozhodnutí třeba pro veškeré činnosti, jejichž důsledkem je využití PUPFL k jiným účelům, a to bez ohledu na jejich charakter. Účelem rozhodnutí o odnětí není závazně posoudit, o jaký typ stavby z hlediska režimu podle stavebního zákona se jedná, ale toliko udělit výjimku z činností, které lesní zákon jinak zakazuje (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2022, č. j. 43 A 62/2021-41, odst. 43). Podkladovým aktem pro rozhodnutí o odnětí je typicky závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, které hodnotí intenzitu zásahu do lesa jakožto významného krajinného prvku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Pakliže se pozemek odnímá z PUPFL za účelem výstavby nové stavby pro rekreaci, je třeba posoudit soulad tohoto záměru se schválenou územně plánovací dokumentací. V takovém případě je

podkladovým aktem pro rozhodnutí o odnětí též závazné stanovisko orgánu územního plánování podle § 96b stavebního zákona.

27. Stavba kůlny slouží pro potřeby vlastníků rekreační chaty, a proto je třeba ji považovat za stavbu pro rekreaci. Ačkoliv byla kůlna fakticky postavena již přibližně v roce 1985, z pohledu práva se jedná o stavbu dosud nepovolenou, a tudíž „novou“ ve smyslu § 15 odst. 2 věty první lesního zákona. Uvedenou skutečnost ostatně žalobce v žalobě nijak nerozporoval.

28. Podle § 96b odst. 1 stavebního zákona „[j]estliže vydání rozhodnutí[...] podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování. Závazné stanovisko orgánu územního plánování se nevydává pro [...]

c) záměry uvedené v § 103 odst. 1 písm. c) až e), které nezasahují do nezastavěného území, [...]

h) stavby nebo zařízení na zastavěných stavebních pozemcích staveb pro rodinnou rekreaci související s rodinnou rekreací či rodinnou rekreací podmiňující a terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání těchto pozemků, staveb a zařízení na nich.“

29. Soud nepřisvědčil žalobci, že by stavba kůlny představovala záměr uvedený v § 96b odst. 1 písm. c) či h) stavebního zákona, pro který se závazné stanovisko nevydává. Dotčené orgány územního plánování vycházely ze správného předpokladu, že územním plánem byl pozemek parc. č. XC, na kterém se nachází kůlna, zařazen mezi plochy lesní NL v nezastavěném území. Uvedená skutečnost ostatně vyplývá i z dokumentace pro dodatečné povolení stavby, která je součástí správního spisu. Jelikož se stavba nachází v nezastavěném území [srov. § 2 odst. 1 písm. e) stavebního zákona], je zřejmé, že se neuplatní výjimka § 96b odst. 1 písm. c) stavebního zákona, která se týká pouze záměrů nezasahujících do nezastavěného území. Ze stejného důvodu se neuplatní ani výjimka uvedená v § 96b odst. 1 písm. h) stavebního zákona, která dopadá pouze na případy záměrů na zastavěných stavebních pozemcích [srov. § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], tedy nikoliv záměrů v nezastavěném území.

30. Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o odnětí pozemku z PUPFL tedy bylo souhlasné závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v řízení o dodatečném povolení stavby se orgán územního plánování nejprve ve sdělení ze dne 22. 9. 2022 mylně domníval, že se k záměru závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona nevydává. Ke dni podání žaloby si byl žalobce jistě vědom toho, že sdělení ze dne 22. 9. 2022 bylo zrušeno usnesením ze dne 3. 10. 2022, načež orgán územního plánování vydal k záměru negativní závazné stanovisko, které bylo v rámci odvolacího přezkumu potvrzeno nadřízeným dotčeným orgánem (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2024, č. j. 51 A 68/2023-76, odst. 34). Pro úplnost soud podotýká, že i kdyby se v daném řízení nevydávalo závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona, soulad odnětí se schválenou územně plánovací dokumentací by si byl podle § 15 odst. 2 lesního zákona povinen posoudit sám orgán státní správy lesů.

31. Argumentoval-li žalobce tím, že kůlna nepřesahuje maximálně přípustných 25 m² zastavěné plochy ani 5 metrů výšky, soud připomíná, že smyslem rozhodnutí o odnětí pozemku z PUPFL není určení, zda záměr spadá do tzv. volného režimu ve smyslu stavebního zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2022, č. j. 43 A 62/2021-41, odst. 44). Jak navíc soud upozornil již v rozsudku ze dne 15. 8. 2024, č. j. 51 A 68/2023-76, stavba

kůlny do volného režimu nespadá, a k jejímu provedení tak bylo potřeba rozhodnutí vyžadované stavebním zákonem či jiný úkon toto rozhodnutí nahrazující.

32. Lichá je rovněž námitka žalobce, že výklad územního plánu zastáváný orgány územního plánování je restriktivní a nerozlišuje účelové určení jednotlivých pozemků. Ačkoliv je pravdou, že se pozemek parc. č. XC nachází v těsné blízkosti zastavěného území (východně se nachází souvislé zastavěné území obce, od kterého zastavěný pozemek parc. č. XA s rekreační chatou žalobce oddělen pásem plochy NL), nejedná se o okolnost, která by regulativy pro plochy NL jakkoliv relativizovala. Účelové určení jednotlivých pozemků, resp. ploch vymezených územním plánem, je třeba pečlivě rozlišovat a nelze je zaměňovat či směšovat. Ze závazného stanoviska ze dne 27. 2. 2023 ve spojení se závazným stanoviskem ze dne 31. 7. 2023, vyplývá, že dotčené orgány územního plánování tomuto požadavku dostály a příslušné regulativy pro plochy NL, do níž je zařazen i pozemek parc. č. XC, vyložily zcela v souladu s jejich smyslem a účelem. Názor žalobce, že když se užívání rekreační chaty neomezuje na pouhé využívání pozemku parc. č. XD, ale i na nejbližší okolí, tak by se na něj měl uplatnit i územní režim tohoto okolí, nelze akceptovat. Takový výklad by zcela popíral smysl a účel územního plánování, konkrétně význam regulativů stanovených územním plánem pro jednotlivé plochy (srov. § 43 odst. 1 stavebního zákona).
33. Nelze přehlédnout, že vůči věcným závěrům ohledně rozporu stavby, resp. odnětí pozemku z PUPFL s příslušnými regulativy územního plánu žalobce žádnou argumentaci nevznese. Soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že úvaze dotčených orgánů územního plánování nelze v zásadě nic vytknout. Na plochách NL lze skutečně umísťovat pouze drobná zařízení (např. turistické přístřešky, odpočívadla, naučné panely a rozcestníky), nikoliv stavbu kůlny o zastavěné ploše 21 m².
34. Namítal-li žalobce v průběhu ústního jednání (jakož i ústního jednání v související věci sp. zn. 51 A 68/2023), že v lokalitě kolem kůlny dochází k vysychání stromů a že je sporné, nakolik může reálně plnit funkci lesa, pak soud konstatuje, že to jistě může být relevantní důvod ve vztahu k přijetí případné změny územního plánu. Nikoliv však k tomu, aby se neaplikovaly jeho účinné regulativy. Je to právě územní plán, který závazně určuje režim přípustné využitelnosti území konkrétního (srov. § 43 a násl. stavebního zákona 2006, resp. s účinností 1. 7. 2024 § 80 a násl. zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona). Režim využitelnosti území naopak nemůže podléhat jen samotné dlouhodobé faktické podobě území, jak se zřejmě domnívá žalobce.
35. Pokud jde o existenci nadregionální biokoridoru NK 59 zmínil orgán územního plánování pouze pro dokreslení územně plánovacích požadavků v dané lokalitě, aniž by z tohoto zjištění učinil jakýkoliv konkrétní právní závěr. Skutečnost, že je danou lokalitou veden biokoridor NK 59, zcela jednoznačně vyplývá z grafické části územního plánu. Konkrétně se jedná o pás vymezený fialovými „trojúhelníkovými“ čarami. Nutno podotknout, že vymezení biokoridoru v územním plánu nepředstavuje údaj, který by byl předmětem evidence v katastru nemovitostí, jak se zřejmě mylně domnívá žalobce.
36. Důvodná není ani žalobní námitka, podle které měla být pro stavbu kůlny udělena výjimka podle § 13 odst. 1 a 2 lesního zákona.
37. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona „[v]šecké pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního

pozemku nebo ve veřejném zájmu, pokud jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem plnění funkcí lesa.“

38. Jak správně uvedl žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, výjimku pro využití PUPFL k jiným účelům lze podle § 13 odst. 1 lesního zákona udělit pouze v případě, že je dostatečně odůvodněn a prokázán jiný veřejný zájem převažující nad veřejným zájmem na zachování funkce lesa. Z tvrzení žalobce i projektové dokumentace založené ve správním spisu vyplývá, že stavba kůlny je využívána výlučně v zájmu soukromém. Z tvrzení žalobce přitom nelze dovodit, že by existoval jiný veřejný zájem převažující nad zájmem plnění funkcí lesa, pro který by bylo možné vůbec uvažovat o udělení výjimky podle § 13 odst. 1 lesního zákona.
39. Ostatní žalobní námitky (otázka poplatku za odnětí, zásahu do ekologické stability lesa a omezení vlastnického práva k pozemku parc. č. XC) se zcela míjejí s podstatou posuzované věci, která spočívá v posouzení souladu odnětí pozemku z PUPFL se schválenou územně plánovací dokumentací. Vzhledem k tomu se soud uvedenými námitkami věcně nezabýval.
40. Soud proto dává správním orgánům za pravdu, že dočasné odnětí části pozemku parc. č. XC by odporovalo schválené územně plánovací dokumentaci, a proto jej nebylo možné povolit.
41. Argumentoval-li žalobce při ústním jednání, zda řešení přijaté správními orgány je souladné z hlediska zásahu do jeho ústavně zaručených práv, pak soud zdůrazňuje, že žalobce zde poněkud směřoval důsledky různých druhů správních řízení. V této konkrétní věci se nejedná o otázku vlastního dodatečného povolení stavby kůlny, natož otázku jejího odstranění. V této věci jde o otázku, zda je možno (byť třeba dočasně) odejmout pozemek z režimu PUPFL. Samotná otázka vynětí či ponechání v daném režimu dle soudu nemá vůbec ústavněprávní rozměr. Případná přiměřenost by přicházela v úvahu až v eventuálním – nutno podotknout, že doposud stále nezahájeném – řízení o odstranění stavby kůlny. Právě v řízení o odstranění stavby by byl prostor pro případné zhodnocení, zda odstranění není nařizováno za situace, kdy její případné ponechání v jejím stávajícím stavu by závažným způsobem nezasahovalo do žádného zájmu chráněného veřejným zájmem ani do práv jiných subjektů, neboť v takovém případě by nucené odstranění již mohlo představovat nepřiměřený zásah do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, I.ÚS 1956/19). Tento korektiv proti přílišné tvrdosti v případě nařízení odstranění stavby však nemůže založit nárok na udělení dodatečného povolení, a tím méně nárok na odnětí pozemku z režimu PUPFL.

IV. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
43. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 15. srpna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu